

Betænkning

over forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

(Afgivet af udvalget den 24. marts 1972).

Udvalget har behandlet lovforslaget i 10 møder og herunder haft 2 samråd med arbejdsministeren, der tillige har afgivet skriftlige besvarelser af en række spørgsmål, stillet af udvalget. Udvalget har endvidere haft 1 samråd med deltagelse af arbejdsministeren, finansministeren og justitsministeren. En del af de afgivne skriftlige besvarelser m. v. samt nedennævnte fælles henvendelse fra arbejdsmarkedets hovedorganisationer vil blive optrykt i et bilags-hæfte.

Udvalget har modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra Dansk Journalistforbund og fra medarbejderne ved A/S Nordjydske Morgenblade samt fælles henvendelse fra Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark.

Udvalget har indgående beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvorvidt lovforslagets sigte eventuelt kunne varetages under en mindre omfattende ordning end den foreslåede.

Udvalget har således bl. a. drøftet, hvorvidt det ville være hensigtsmæssigt at fastsætte, at det offentlige ikke skal betale bidrag til fonden, under hensyn til, at det må anses for udelukket, at garantiforpligtelsen skulle blive aktuel, men har fundet, at tilsvarende begrundelse kan anvendes på andre grupper af arbejdsgivere, og at det bl. a. derfor ikke på nuværende tidspunkt har vist sig administrativt muligt at foretage en rimelig afgrænsning. En vis begrænsning følger dog af den i nedenstående ændringsforslag nr. 5 indeholdte bemyndigelse for

arbejdsministeren til at bestemme, at beløb under en vis størrelse ikke skal opkræves.

Ved drøftelsen af det ovennævnte sigte imod en mere begrænset ordning har man tillige beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvor store årlige beløb fonden kan tænkes endeligt at skulle afholde. Med udgangspunkt heri har et *mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) stillet nedenstående ændringsforslag nr. 4, hvorefter der indføres en fuldt statsfinansieret ordning.

Udvalget har endvidere drøftet bestemmelsen i lovforslagets § 2, som fastlægger selve garantiens omfang.

Udvalget har stillet nedenstående ændringsforslag nr. 2, hvorefter garantien ikke omfatter den del af kravet, som arbejdsgiveren skulle have indeholdt i kildeskat. Der henvises til de bemærkninger, som ledsager ændringsforslaget.

Udvalget har endelig drøftet spørgsmålet om at ændre datoen i § 13, stk. 1, således at loven ville få virkning også for et vist tidsrum gående forud for 1. april 1972, men arbejdsministeren har givet udtryk for betænkelighed ved en sådan ændring, bl. a. under hensyn til, at der ville være knyttet meget store administrative vanskeligheder hertil.

Et *andet mindretal* (Gudme) finder ikke bestemmelsen i lovforslagets § 8 om, at f. eks. en bank eller sparekasse ikke kan få en lønmodtagers krav i henhold til § 2 tiltransporteret, rimeligt begrundet, og arbejds-

ministerens begrundelse for forslaget — at pengeinstitutterne tager „forretningsmæssige hensyn“ ved udlån af penge mod sikkerhed — er efter mindretallets opfattelse irrelevant.

Da ministeren imidlertid under et samråd har tilkendegivet, at loven vil blive administreret sådan, at lønmodtagerne kan påregne a conto-betalinger fra fonden få uger efter konkursen eller betalingsstandsningen, finder mindretallet, at spørgsmålet om transport af kravet bliver af underordnet interesse, og afstår derfor fra at fremsætte ændringsforslag.

Herefter indstiller et flertal (udvalget med undtagelse af venstres medlemmer af udvalget) lovforslaget til vedtagelse med de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag og med det af udvalget stillede ændringsforslag.

Et mindretal (venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 1, 3 og 7, med det af udvalget stillede ændringsforslag samt med de af mindretallet stillede ændringsforslag. Mindretallet vil i øvrigt nærmere redegøre for sin stilling.

Ændringsforslag.

Af arbejdsministeren, tiltrådt af udvalget:

Til § 1.

1) Paragraffen affattes således:

„§ 1. Lønmodtagernes Garantifond oprettes til sikring af lønmodtageres krav på løn m. v. ved

- 1) arbejdsgiverens konkurs,
- 2) arbejdsgiverens død, såfremt boet behandles efter skiftelovens kapitel 3,
- 3) likvidation af et aktieselskab, såfremt likvidationen sker efter reglerne om insolvente selskaber, eller
- 4) virksomhedens ophør, såfremt det godtgøres, at arbejdsgiveren er ude af stand til at betale kravet.“

Til § 2.

Af udvalget, tiltrådt af arbejdsministeren:

2) I stk. 1 indsættes som 2. punktum:

„Garantien omfatter dog ikke den del af kravet, som arbejdsgiveren skulle have indeholdt i kildeskat.“

Af arbejdsministeren, tiltrådt af udvalget:

3) I stk. 2 ændres „nr. 2“ til: „nr. 4“.

Af et mindretal (Robert Christensen, Christophersen og Lennart Larson):

Til § 9.

4) Paragraffen udgår.

Af arbejdsministeren, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af Robert Christensen, Christophersen og Lennart Larson):

5) I stk. 2 indsættes som 2. pkt: „Ministeren kan bestemme, at beløb under en vis størrelse ikke skal opkræves.“

Af mindretallet under nr. 4:

Til § 11.

6) Som nyt stykke indsættes:

„Stk. 2. De med denne lov forbundne udgifter, der forskudsvis afholdes af Arbejdsmarkedets Tillægspension, dækkes af statskassen.“

Af arbejdsministeren, tiltrådt af udvalget:

Ny paragraf.

7) Efter § 12 indsættes:

„§ 00. Den, der undlader at efterkomme en anmodning fra fonden om oplysninger i medfør af § 5 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.“

Af mindretallet under nr. 4:

Til § 13.

8) Stk. 3 udgår.

Bemærkninger.

Til nr. 1.

I tilfælde af arbejdsgiverens tvangsakkord kan de lønmodtagere, hvis krav på løn m. v. omfattes af garantien, og som i konkurstillfælde har lovbestemt fortrinsret, ikke tvinges til noget afslag i eller nogen henstand med deres krav, jfr. tvangsakkordlovens § 17, stk. 1.

Lønmodtagerne skal i denne situation, når de ikke selv giver afkald herpå, tilfredsstilles for deres fordringers fulde beløb, så snart disse forfalder. Vedtager fordringshaverne en akkord, der indeholder noget, som er i strid hermed, skal skifteretten nægte at stadfæste akkorden, jfr. tvangsakkordlovens § 25, nr. 3.

Lønmodtagerne vil således i tilfælde af arbejdsgiverens tvangsakkord have fuld sikkerhed med hensyn til de lønkrav m. v., som har lovbestemt fortrinsret i konkurstillfælde, medmindre de frivilligt giver afkald herpå.

Da det ikke forekommer rimeligt, at fonden skal kunne foretage udbetaling i tilfælde, hvor lønmodtagerne frivilligt giver afslag i eller henstand med deres krav, synes der ikke at være grund til, at tvangsakkord omfattes af garantien.

Den ændrede opstilling af de situationer, der herefter foreslås sikret af fonden, er redaktionel.

Det tilføjes, at der i hele landet i 1970 var 14 tilfælde af tvangsakkord.

Til nr. 2.

Efter lovforslagets § 2, stk. 1, omfatter garantiordningen de krav, der har fortrinsret efter konkurslovens § 33, stk. 1, nr. 1-4, jfr. stk. 2. Fortrinsretten omfatter også den del af kravet, der af arbejdsgiveren skulle være indeholdt i kildeskat.

Udvalget finder, at garantiordningen bør omfatte lønmodtagerens krav alene med fradrag af kildeskat.

Forslaget forudsætter, at den del af kravet, som arbejdsgiveren skulle have indeholdt i kildeskat, godskrives lønmodtageren i forbindelse med lønmodtagerens skattemæssige slutopgør.

Til nr. 3.

Ændringen er redaktionel som følge af den foreslåede ændrede formulering af § 1.

Til nr. 4 og 6.

Ved ændringsforslaget udgår bestemmelsen om, at arbejdsgiverne skal finansiere garantiordningen, og det foreslås, at udgifterne afholdes af staten.

Oprettelsen af en fond, der administreres af Arbejdsmarkedets Tillægspension, skønnes i det foreliggende tilfælde at være en anvendelig fremgangsmåde, uanset at staten ved gennemførelse af ændringsforslaget kommer til at afholde alle udgifterne ved ordningen.

Til nr. 5.

Ændringsforslaget må ses på baggrund af, at det ud fra administrative hensyn kan være ønskeligt, at der fastsættes et minimumsbeløb for indbetaling af bidrag til fonden.

Til nr. 7

Forslagets stk. 1, der svarer til § 33, stk. 1, b, i loven om Arbejdsmarkedets Tillægspension, giver mulighed for sanktion i første række over for arbejdsgivere, der ikke efterkommer fondens anmodning om oplysninger, der har betydning for afgørelse om udbetaling fra fonden.

Forslagets stk. 2 omhandler bødestraf i tilfælde, hvor det påhviler et aktieselskab, andelselskab eller lignende som arbejdsgiver at give de omhandlede oplysninger.

Til nr. 8

Ændringsforslaget er en følge af ændringsforslag nr. 4 og 6.

K. J. Mortensen.

Erik Andersen (Fr.borg amt).

Anker Jørgensen,
formand.

Søren B. Jørgensen.

Evald Kristensen.

Marichen Nielsen.

Bertel Pedersen,
næstformand.

Grete Westergaard.

Arne Larsen.

Simonsen.

Mads Eg Damgaard.

Thestrup.

Robert Christensen.

Christophersen.

Lennart Larson.

Erik Hansen.

Gudme.

Bilagsfortegnelse.

	Side
1. Fælleshenvendelse fra arbejdsmarkedets hovedorganisationer	1007
2. Arbejdsministeriets svar på et af udvalget stillet spørgsmål	1011
Finansministeriets skrivelse af 1. marts 1972 til arbejdsministeriet (Underbilag til bilag 2)	1013
3. Notat fra arbejdsministeriet	1017
4. Notat fra finansministeriet	1019
5. Notat fra arbejdsministeriet	1023

Bilag 1.

LANDSORGANISATIONEN I DANMARK DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening er bekendt med, at Skattedepartementet og Arbejdsministeriet i spørgsmålet om garantifondens omfang har udtalt, at fonden bør garantere for bruttolønnen før fradrag af A-skat.

I den anledning henledes opmærksomheden på, at man — såfremt denne indstilling følges — påfører fonden en række teknisk/administrative problemer, som efter vor opfattelse er helt unødvendige. Ordningen vil blandt andet indebære, at fonden registreres som egentlig indeholdelsespligtig med deraf følgende pligt til at indbetale A-skat, redegøre, udfylde lønsedler for hver enkelt lønmodtager etc.

På denne baggrund skal vi med henvisning til nedennævnte synspunkter derfor tillade os at foreslå, at der i forslaget til lov om Lønmodtagernes Garantifond (nr. 26) indføres bestemmelse om, at det løntilgodehavende m. v., som der ydes garanti for, er det *nettobeløb*, d. v. s. bruttolønnen med sædvanlige fradrag, herunder A-skat, som lønmodtageren skulle have haft udbetalt, såfremt der ikke var indtrådt konkurs eller anden betalingsstandsning, som er omfattet af lovforslaget.

Garantiens omfang bør sidestilles med postvæsenets garanti for feriemærker, hvor reglen er, at det beregnede feriebeløb reduceres med A-skatten i henhold til de gældende regler, forinden feriemærker anskaffes for restbeløbet.

Skattebeløbet passiveres i virksomhedens bogholderi til senere indbetaling til Kildeskattedirektoratet i henhold til de herom gældende regler. Ved den skitserede procedure garanterer postvæsenet for senere udbetaling af den ferieberettigedes nettotilgodehavende, når ferie til sin tid holdes, medens postvæsenet naturligvis ikke kan på-

tage sig garanti for betaling af den i feriegodtgørelsen m. v. indeholdte A-skat.

Det findes alt i alt mest hensigtsmæssigt at anvende samme princip for lønmodtagernes garantifond, således at det løntilgodehavende, som de ansatte har krav på at få garanteret, er den nettoløn, der ikke kommer til udbetaling f. eks. i en konkurssituation. Kildeskatten af såvel løn som feriegodtgørelse m. v. skal bogføres i den konkursramte virksomhed som gæld til staten, der ikke har fortrinsstilling i forhold til andre simple kreditorer i et konkursbo, f. eks. ATP, dagpengefondens, leverandører m. fl.

Virksomheden eller konkursboet må pålægges den sædvanlige indeholdelsespligt og pligt til at bogføre og redegøre for skatten, uanset at skatten ikke kan betales som følge af insolvens.

Formålet med at søge gennemført en lov om Lønmodtagernes Garantifond har efter vore organisationers opfattelse altid været at sikre lønmodtagerne det beløb, som de normalt ville have fået udbetalt, såfremt der ikke var sket en betalingsstandsning. Altså en social sikringslov, der ikke i øvrigt skulle medføre, at fonden kom til at optræde som arbejdsgiver, og heller ikke på nogen måde gennem garantiens skulle kunne foregribe den i konkursloven fastsatte orden for dækning af kreditorer i et bo.

Vore synspunkter ville eventuelt kunne imødekommes gennem følgende ændringer i lovforslaget.

§ 1. 1. stk. ændres til:

Lønmodtagernes garantifond oprettes til sikring af, at lønmodtagere kan få løn m. v. udbetalt ved . . .

§ 2. første linje ændres til:

Garantien omfatter krav på udbetaling af løn . . .

Bilag til bet. o. lovf. om Lønmodtagernes Garantifond.

§ 7. ændres til:

Fonden indtræder i lønmodtagernes krav mod arbejdsgiveren i det omfang, fonden har udbetalt beløb til pågældende lønmodtagere.

Det må på tilsvarende måde af bemærkningerne fremgå, at garantien kun omfatter krav på den løn, som pågældende skulle have haft udbetalt af arbejdsgiveren.

København, den 9. marts 1972.

Landsorganisationen i Danmark:
Verner Sørensen.

Dansk Arbejdsgiverforening:
Leif Hartwell.

Til folketingets udvalg angående forslag til lov om
Lønmodtagernes Garantifond.

Bilag 2.

ARBEJDSMINISTERIET

Den 2. marts 1972.

Udvalgets spørgsmål:

Omfatter garantien bruttolønnen, d. v. s. også det beløb, der skal trækkes i kildeskat.

Svar:

1. I det tilsagn, som ATP i skrivelse af 30. oktober 1971 til arbejdsministeriet gav om at påtage sig administrationen af Lønmodtagernes Garantifond, herunder opkrævning af arbejdsgiverbidrag til og udbetaling fra fonden, forudsatte ATP, at de administrative retningslinier for Lønmodtagernes Garantifond blev udformet så enkelt og praktisk som muligt.

Det blev fremhævet, at det måtte undgås, at der blev pålagt fonden pligt til at tilbageholde kildeskat efter de sædvanlige regler for A-indkomst.

Under de senere forhandlinger mellem ATP og arbejdsministeriet er ATP principielt gået ind for, at udbetaling fra fonden betragtes som B-indkomst. Hermed skulle der hverken være forbundet formelle eller administrative problemer.

ATP peger på, at Lønmodtagernes Garantifond derved undgår den ikke uvæsentlige administration, der er forbundet med skatte-træk.

ATP har yderligere fremhævet, at den enkelte lønmodtagers skat vil blive reguleret over slutskatten, hvorved der alene bliver tale om en forsinkelse af indbetalingen af

skat, som beløbsmæssigt må anses for at være af forholdsvis ringe vægt.

ATP har tilkendegivet, at ATP, hvis skatte-træk alligevel ikke skulle kunne undgås, subsidiært ville kunne gå ind for, at udbetalingerne fra fonden belægges med en lav bruttotrækprocent uden nogen form for efterfølgende regulering fra fondens side. ATP har dog fremhævet, at selv en sådan ordning vil belaste fondens administration.

2. Arbejdsministeriet har brevvekslet og forhandlet med finansministeriet, skattedepartementet, der er af den opfattelse, at garantifondens forpligtelse bør omfatte bruttolønnen, således at udbetalingerne fra fonden anses for A-indkomst, hvori fonden indeholder kildeskat, og således at der søges tilrettelagt en ordning, hvorefter kildeskatten af udbetalingerne beregnes som en procentdel, jfr. i øvrigt skattedepartementets skrivelse af 1. marts 1972, der vedlægges i fotokopi.

3. Arbejdsministeriet er med skattedepartementet enig i, at garantien omfatter bruttolønnen.

Det er et væsentligt sigte med garantiordningen, at fonden hurtigt skal kunne træde til og foretage udbetaling til lønmodtageren, der kommer i en akut nødsituation.

Arbejdsministeriet må derfor lægge megen vægt på, at de af ATP fremførte synspunkter imødekommes i videst muligt omfang.

Erling Dinesen.

/ K. Kampmann.

Underbilag til bilag 2.

FINANSMINISTERIET

Den 1. marts 1972.

I skrivelse af 1. december 1971 (1.k.j.nr. 19/237-1) har arbejdsministeriet anmodet om en udtalelse til brug ved besvarelsen af følgende spørgsmål stillet af folketingets udvalg angående forslag til lov om lønmodtagernes garantifond: „Omfatter garantien bruttolønnen, d. v. s. også det beløb, der skal trækkes til kildeskat?“

Det fremgår af lovforslaget, at garantien for den omhandlede fond omfatter lønmodtageres krav på løn og andet vederlag m. v. (§ 2) i en række nærmere angivne tilfælde (§ 1). Fonden indtræder i lønmodtagernes krav mod arbejdsgiveren (§ 7).

I den anledning skal man, efter at sagen har været forelagt finansministeren, meddele følgende:

Efter lovforslagets formulering forekommer det tvivlsomt, om garantifondens forpligtelse overfor en lønmodtager omfatter bruttolønnen eller denne efter fradrag af kildeskat. I almindelighed har en lønmodtager overfor sin arbejdsgiver krav på udbetaling af løn efter fradrag af kildeskat. Hvis arbejdsgiveren ikke — som han overfor det offentlige er pligtig til — indeholder kildeskat i lønnen, er lønmodtageren efter kildeskattelovens § 68 umiddelbart forpligtet til at indbetale det manglende skattebeløb til det offentlige. En fuldstændig sikring af lønmodtagerens stilling i forbindelse med udbetaling fra garantifonden synes derfor efter skattedepartementets opfattelse at burde indebære, at fonden udover udbetalingen til lønmodtageren drager omsorg for, at kildeskat indeholdes og afregnes overfor det offentlige. En mellemøsning, hvorefter fonden udbetaler lønbeløbet efter fradrag af beregnet kildeskat, mens selve indeholdelsen og afregningen overfor det offentlige foretages af arbejdsgiveren, respektive konkursboet, forekommer uhensigtsmæssig allerede af

den grund, at flere instanser impliceres i indeholdelsesforholdet med deraf følgende mulighed for misforståelser og fejl.

Såfremt garantifonden skal indeholde kildeskat i bruttolønnen, bør dette fremgå udtrykkeligt af retsreglerne. Det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt, at bestemmelse herom træffes med hjemmel i kildeskatteloven. Man vil være indstillet på, når eventuel beslutning om indeholdelsespligt er truffet, at udstede en bekendtgørelse efter kildeskattelovens § 43, stk. 2, om, at udbetalinger fra fonden anses for A-indkomst. Det bemærkes, at der heraf tillige vil følge pligt for fonden til at indsende lønoplysninger efter skattekontrollovens § 7.

Ved et møde i skattedepartementet med repræsentanter for bl. a. arbejdsministeriet og ATP er det anført, at såfremt garantifonden skal foretage indeholdelse på grundlag af lønmodtagernes skattekort, bikort eller frikort, vil dette i høj grad vanskeliggøre den enkle og hurtige ekspedition, som man tilsigter ved udbetaling fra fonden. Skattedepartementet vil under hensyn hertil overveje muligheden for efter kildeskattelovens § 48 A at tilrettelægge en ordning, således at garantifonden i stedet kan beregne kildeskatten som en procentdel af lønbeløbene.

På det nævnte møde gav repræsentanterne for ATP udtryk for, at det ville lette administrationen af garantifonden betydeligt, såfremt fonden ikke skulle indeholde kildeskat. Man foreslog derfor, at fonden udbetalte bruttolønnen til lønmodtagerne, og at udbetalingerne ansås for B-indkomst. Skattedepartementet må imidlertid være betænkelig ved en sådan ordning. Det ville være vanskeligt forståeligt for lønmodtagerne, at der ved udbetalingerne fra fonden ikke som ved andre lønudbetalinger trækkes kildeskat, og at der derfor skal foretages

ændring af forskudsregistreringen med henblik på enten nedsættelse af fradraget på skattekortet eller udstedelse af B-skattebillet. Mange lønmodtagere ville sikkert ikke få ændret forskudsregistreringen, og der ville herefter i en del tilfælde kunne blive tale om betaling af restskat på relativt betydelige beløb. Hertil kan føjes, at der formentlig ville forekomme en del fejl ved udfyldelse af selvangivelserne, når udbetalinger fra fonden skulle angives som B-indkomst, hvad der igen kunne have uheldige virkninger for forskudsregistreringen, beregningen af lønmodtagerfradrag m. m.

Skattedepartementet må derfor som foran nævnt være af den opfattelse, at garantifondens forpligtelse bør omfatte bruttolønnen, således at udbetalingerne fra fonden anses for A-indkomst, hvori fonden indeholder kildeskat, og således at der søges tilrettelagt en ordning, hvorefter kildeskatten af udbetalingerne beregnes som en procentdel.

Man udbeder sig underretning fra arbejdsministeriet om, hvad der videre passerer i sagen.

Hans P. Gøtrik.

/ Niels Opstrup.

Til arbejdsministeriet.

Bilag 3.

ARBEJDSMINISTERIET

Den 14. marts 1972.

I anledning af henvendelsen fra Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening af 9. marts 1972 til folketings-

udvalget sendes arbejdsministeriets notat af 13. marts 1972.

Erling Dinesen.

/ Birgit Christophersen.

Folketingets udvalg angående forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Notat om henvendelse fra LO og Dansk Arbejdsgiverforening til folketingsudvalget angående forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

1. LO og Dansk Arbejdsgiverforening foreslår i skrivelse af 9. marts 1972 til folketingsudvalget, at der i lovforslaget indføres bestemmelse om, at det løntilgodehavende m. v., som der ydes garanti for, er det *netto-beløb*, d. v. s. bruttolønnen med sædvanlige fradrag, herunder A-skat, som lønmodtageren skulle have haft udbetalt, såfremt der ikke var indtrådt konkurs eller anden betalingsstandsning, som er omfattet af lovforslaget.

2. Arbejdsministeriet har i skrivelse af 2. marts 1972 til udvalget ad besvarelse af spm. 5 meddelt, at arbejdsministeriet med skattedepartementet er enig i, at garantien omfatter *bruttolønnen*.

Skattedepartementet har, efter at sagen har været forelagt finansministeren, i skrivelse af 1. marts 1972, der var vedlagt svarret til udvalget, anført, at en lønmodtager overfor sin arbejdsgiver i almindelighed har krav på udbetaling af løn efter fradrag af kildeskat. Hvis arbejdsgiveren ikke — som han overfor det offentlige er pligtig til — indeholder kildeskat i lønnen, er lønmodtageren efter kildeskatteloven umiddelbart forpligtet til at indbetale det manglende skattebeløb til det offentlige.

En fuldstændig sikring af lønmodtagerens stilling i forbindelse med udbetaling fra garantifonden synes derfor efter skattedepar-

tementets opfattelse at burde indebære, at fonden udover udbetalingen til lønmodtageren drager omsorg for, at kildeskat indeholdes og afregnes overfor det offentlige. En mellemløsning, hvorefter fonden udbetaler lønbeløbet efter fradrag af beregnet kildeskat, mens selve indeholdelsen og afregningen overfor det offentlige foretages af arbejdsgiveren, respektive konkursboet, forekommer uhensigtsmæssig allerede af den grund, at flere instanser impliceres i indeholdelsesforholdet med deraf følgende mulighed for misforståelser og fejl.

3. Hovedorganisationernes forslag indebærer, at fonden ved beregningen af netto-beløbet skulle foretage skatteberegning med de individuelle fradrag og trækprocenter for hver enkelt lønmodtager.

4. ATP har foreslået, at såfremt garantifonden skal foretage indeholdelse på grundlag af lønmodtagernes skattekort, bikort eller frikort, vil dette i høj grad vanskeliggøre den enkle og hurtige ekspedition, som man tilsigter ved udbetaling fra fonden.

5. Skattedepartementet har under hensyn til de af ATP fremførte synspunkter givet tilsagn om, at der tilrettelægges en ordning, hvorefter fonden skal indeholde kildeskat med en fast procent for alle lønmodtagere, inden udbetaling sker.

Bilag 4.

FINANSMINISTERIET

Den 21. marts 1972.

Notat om hovedorganisationernes forslag vedrørende Lønmodtagernes Garantifond.

Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening har over for folketingsudvalget angående lovforslaget om lønmodtagernes garantifond foreslået, at der i lovforslaget indføres bestemmelse om, at det løntilgodehavende m. v., som der ydes garanti for, er det *nettobeløb*, d. v. s. bruttolønnen med sædvanlige fradrag, herunder A-skat, som lønmodtageren skulle have haft udbetalt, såfremt der ikke var indtrådt konkurs eller anden betalingsstandsning, som er omfattet af lovforslaget. Virksomheden eller konkursboet må pålægges den sædvanlige indeholdelsespligt og pligt til at bogføre og redegøre for skatten.

For så vidt angår spørgsmålet om skat af udbetalingerne fra fonden bemærkes følgende:

I. Forinden fonden udbetaler, må der være foretaget en opgørelse af nettobeløbet, d. v. s. lønnen efter fradrag af A-skat. Opgørelsen kan foretages af arbejdsgiveren, henholdsvis konkursboet og meddeles fonden, eller den kan foretages af fonden selv.

Det vil sikkert i mange tilfælde være både besværligt og tidkrævende for fonden at skulle afvente modtagelsen af oplysning om nettobeløbet fra arbejdsgiver eller konkursbo. I en del tilfælde må man nok regne med ikke at kunne få oplysningerne fra arbejdsgiveren/boet.

Det må derfor formentlig lægges til grund, at fonden selv må beregne og fratække skatten.

Når det fortsat skal være arbejdsgiveren/konkursboet, der skal afregne A-skatten over for kildeskattedirektoratet, må det sikres, at dette skattebeløb bliver ganske det samme som det, fonden fratækker forinden

udbetaling. Det må altså være samme lønbeløb og samme skatteberegning, der anvendes. Bliver der her uoverensstemmelser eller skal der senere fejlrettes, opstår særdeles vanskelige mellemregninger mellem fonden, arbejdsgiveren og kildeskattedirektoratet. Endvidere synes sådanne ændringer af skattebeløbene at måtte få virkning for lønmodtagerens mellemværende med fonden (og med skattevæsenet), idet „nettobeløbet“ derved også ændres.

Hovedorganisationerne synes at forudsætte, at skattebeløbet beregnes på sædvanlig måde, d. v. s. på grundlag af skattekort eller bikort. Man kunne i stedet tænke sig, at fonden altid skulle nedsætte udbetalingerne med f. eks. 30 pct. for kildeskat. Her må der dog også sikres overensstemmelse mellem de lønbeløb, hvoraf henholdsvis fonden og arbejdsgiveren beregner de 30 pct. Ellers fremkommer de samme komplikationer som foran nævnt. For arbejdsgiveren ville der her yderligere opstå den vanskelighed, at han af de lønbeløb, han selv udbetaler, skal beregne kildeskat efter skattekort, mens han af de beløb, fonden har udbetalt, skal beregne 30 pct. Arbejdsgiveren skulle således operere med to slags kildeskatteberegninger.

II. Efter hovedorganisationernes forslag må det være arbejdsgiveren (konkursboet), der skal indgive lønsedler med oplysning om den samlede A-indkomst og den samlede A-skat for hver enkelt lønmodtager. Endvidere skal han løbende føre regnskab med A-indkomsterne og A-skatterne og medregne beløbene på de summariske redegørelser til skattevæsenet.

Det vil være meget vanskeligt for arbejds-

giveren i sit regnskab og på lønsedlerne m. v. at skulle medtage også de fra fonden stedfundne udbetalinger og skattebeløbene vedrørende disse udbetalinger. Det forekommer særdeles betænkeligt at lade arbejdsgiveren være ansvarlig for, at dette forløber korrekt. I denne forbindelse bemærkes, at der ved en virksomheds ophør inden en kort frist skal indgives lønsedler for tiden indtil ophøret.

Det må meget stærkt understreges, at de her nævnte vanskeligheder i forbindelse med korrekt indgivelse af lønsedler har direkte betydning for slutopgøret for de berørte skatteydere. Godskrivningen af indeholdte A-skatter sker på grundlag af oplysning herom på lønsedlerne, og det er derfor afgørende, at lønsedlerne er udfyldt rigtigt.

III. Under henvisning til de nævnte vanskeligheder i forbindelse med praktisering af det af hovedorganisationerne fremsatte forslag må finansministeriet stærkt fraråde en

gennemførelse af forslaget. Det skal tilføjes, at en grundigere gennemarbejdning af forslaget end den, tiden har tilladt, muligvis ville vise, at der er andre væsentlige ulemper end de anførte forbundet med forslaget. Endvidere skal det tilføjes, at kildeskattedirektoratet, som har haft forslaget forelagt, har udtalt, at den foreslåede ordning ikke vil kunne administreres på tilfredsstillende måde og ikke vil give tilstrækkelig sikkerhed for den korrekte skattemæssige behandling af lønmodtagerne. Efter kildeskattedirektoratets opfattelse kan en tilfredsstillende ordning kun gennemføres ved, at fonden tilbageholder kildeskat ved udbetalingen og afregner denne efter de fastsatte regler samt indsender lønseddel. Dette sidste er nødvendigt for, at lønmodtagerens slutopgørelse bliver rigtig, og kan med sikkerhed kun opnås ved, at garantifonden som den udbetalende myndighed udsteder lønsedlen.

Henry Grünbaum.

/ Niels Opstrup.

Til folketingets udvalg angående forslag til lov om
Lønmodtagernes Garantifond.

Bilag 5.**ARBEJDSMINISTERIET**

Den 22. marts 1972.

I anledning af henvendelsen fra Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening af 9. marts 1972 til ud-

valget sendes arbejdsministeriets notat af 20. marts 1972.

Erling Dinesen.

/ Birgit Christophersen.

Folketingets udvalg angående forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

Notat om henvendelse fra LO og Dansk Arbejdsgiverforening til folketingsudvalget angående forslag til lov om Lønmodtagernes Garantifond.

1. Efter lovforslagets § 2 omfatter garantiordningen de krav, der har fortrinsret efter konkurslovens § 33, stk. 1, nr. 1-4, jfr. stk. 2.

2. LO og Dansk Arbejdsgiverforening foreslår i skrivelse af 9. marts 1972 til folketingsudvalget, at der i lovforslaget indføres bestemmelse om, at det løntilgodehavende m. v., som der ydes garanti for, er det *netto-beløb*, d. v. s. bruttolønnen med sædvanlige fradrag, herunder A-skat, som lønmodtageren skulle have haft udbetalt, hvis konkurs m. v. ikke var indtrådt.

3. En imødekommelse af hovedorganisationernes forslag indebærer i hvert fald en ændring af lovforslagets § 2.

4. Under den forudsætning, at nettobeløbet skal forstås som bruttoløn alene med fradrag af kildeskat, vil ændringen kunne ske ved indsættelse af nyt punktum i forslaget § 2, stk. 1.

5. En yderligere begrænsning af de krav, der skal omfattes af garantiordningen, vil forudsætte en præcisering af de fradrag, der ønskes undtaget fra ordningen.

6. Af de fradrag, som en arbejdsgiver efter lovgivningen skal foretage, kan nævnes følgende:

- 1) Lønmodtagerens bidrag til ATP.
- 2) Lønmodtagerens bidrag til dagpengeordningen efter sygeforsikringsloven.
- 3) Pålæg efter kildeskatteoven om, at arbejdsgiveren skal indeholde skat.
- 4) Pålæg efter lov om inddrivelse af underholdsbidrag om, at arbejdsgiveren skal indeholde underholdsbidrag og børnebidrag.

7. Af andre fradrag, som en arbejdsgiver sædvanligt foretager, kan nævnes lønmodtagerens bidrag til en pensionsordning under forsikringsrådets tilsyn.

8. Af andre fradrag, som en arbejdsgiver ofte foretager, kan nævnes:

- 1) Fagforeningskontingent,
- 2) Kontingent til arbejdsløshedskasse,
- 3) Sygekassekontingent.

9. Der kan peges på, at arbejdsgiveren i mange tilfælde foretager fradrag i lønnen til betaling af tjenestebolig, tjenestebil og lign. som led i ansættelsesforholdet.

10. Førend lønudbetaling finder sted, kan der endvidere blive tale om, at arbejdsgiveren foretager modregning af afdrag på lån fra arbejdsgiveren til lønmodtageren.

Bilag til bet. o. lovf. om Lønmodtagernes Garantifond.

11. Endelig forekommer det, at arbejdsgiveren på lønmodtagerens vegne betaler husleje, afdrag på afbetalingskontrakter m. v.

12. Det vil ikke komme lønmodtageren til skade, såfremt de under punkt 6, 1) og 2), nævnte fradrag om bidrag til ATP og dagpengeordningen samt de under punkt 7 nævnte fradrag om bidrag til en pensionsordning ikke omfattes af garantiordningen.

Unkladelse af betaling af sådanne bidrag medfører således ikke nedslag i den pensionsydelse, herunder ATP, der til sin tid

udbetales lønmodtageren, ligesom lønmodtageren vil have adgang til dagpenge efter de sædvanlige regler.

13. Såfremt de øvrige nævnte fradrag ikke omfattes af garantiordningen, betyder det en forringelse af lønmodtagerens stilling. Lønmodtageren vil således komme i den situation, at han vil mangle en del af lønnen til at betale de udgifter, som det påhviler ham at afholde, fagforeningskontingent, sygekassekontingent o. s. v.